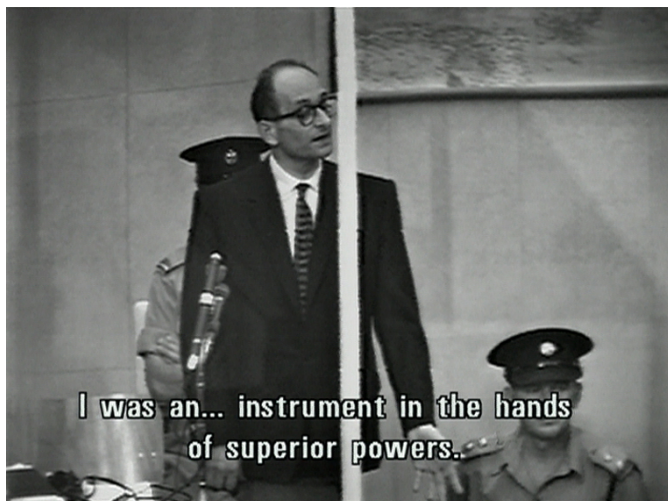

Pentru multa lume Leonard Orban reprezinta tipul specialistului prin excelenta, conectat temeinic la mersul treburilor europene, atent mereu la schimbarile de legislatie comunitara, un interlocutor in permanenta credibil pentru omologii bruxellezi. Cu un discurs curat, desi imbibat de noul jargon al integrarii globale, Orban reuseste sa imblanzeasca gastile politice locale, care, in lipsa unui inlocuitor de incredere, il mentin in functie, indiferent de schimbarile de Executiv. Pentru jurnalisti, el inseamna o garantie a profesionalismului, "un om super-calificat, un om muncitor si decent". Si intr-adevar, asa pare ca stau lucrurile. Dar asta nu inseamna ca este neaparat bine...

Sa explicam acum....In abundenta de politrucii, mimoze si baieti descurcareti, care populeaza peisajul public, aparitia unui specialist socheaza in Romania. Si surprinde intr-o asemenea masura incat nimeni nu se mai intreaba daca o asemenea indeletnicire este buna sau rea. Anticii, de pilda, aveau un dispret total pentru specializare, ilustrat exemplar in reprosul adresat de regele Filip al Macedoniei lui Alexandru: "Nu iti este rusine, fiule, sa canti atat de bine la flaut?" Pentru moderni, care au pierdut busola antropologica, idealul specialistului inlocuieste tipul gentleman-ului sau cel al contemplativului. In practica, aceasta filozofie se traduce prin abandonarea criteriilor de rationalitate tare, suspendarea interogatiilor cu privire la scopuri si centrarea discursului doar asupra mijloacelor. In consecinta, specialistul este acea persoana care iti raspunde exemplar la intrebarea cum se poate obtine un lucru, fara sa-ti ofere vreun argument asupra dezirabilitatii aceluia lucru.

Ca sa dam un exemplu concret, iata ce spunea Leonard Orban acum doua zile: "Daca in scurt timp nu vom adopta aceasta lege (legea "Big Brother", prin care pe furnizorii de comunicatii vor fi nevoiti sa le retina tuturor utilizatorilor, pentru sase luni, datele de trafic de telefonie si de internet – n.r.), riscam sa platim cateva zeci de mii de euro pe zi. Si, pentru fiecare zi de intarziere, Romania va trebui sa plateasca - undeva evaluarile sunt de peste 30.000 de euro pe zi".

Aici avem prezenta, in forma concentrata, gandirea specialistului roman. El nu ne spune nimic legat de caracterul legii, nu avanseaza opinii, nu se pronunta. E un sclav al faptelor si cifrelor reci. E doar o instanta impersonala, care se inchina la maculatura bruxelleza. Nimic mai mult, dar nici mai putin. Agregator de beneficii si pierderi, ne anunta costul monetar al refuzului, dar nu ne vorbeste de incalcarea libertatilor, de neconstitutionality sau alte lucruri ce ating morala elementara. Nu incearca sa discute pe marginea ordinului (se executa), sa ne seduca prin argumente, sa ne explice de ce ar trebui sa acceptam intruziunea brutala in viata privata, monitorizarea ubicua.

Ceea ce il intereseaza, in primul rand, este implementarea legislatiei europene. Cele 47 de proceduri de infringement il nelinistesc, nimic altceva. Ineficienta romaneasca il sperie, hemoragia legislativa a UE il impresioneaza. Birocratii comunitari stiu cu siguranta ce e bine si ce e rau. Specialistul roman nu poate decat sa-i copieze, fara sa-si puna intrebari. Aceasta e calea spre progres si dezvoltare, mantra perena a oamenilor nevertebrati moral.

“Specializarea dezvolta doar o parte din om; un om partial dezvoltat este un om deformat; iar o persoana deformata este ultima persoana susceptibila de a conduce” (Richard Weaver – Ideas have consequences).

Cat despre intentiile UE, sunt mereu utile avertismentele triste ale lui [Vladimir Bukovsky](#): “Am trait in viitorul vostru (al Uniunii –n.r.) si nu functioneaza”.{comments on}